

Odă nouă Barcelonei

Joan Maragall

Încotro ai plecat, Barcelona, spirit catalan
care-ai învins opreliștea, și-ai sfărâmat orice lăcate,
și te duci drept afară cu casele tale-mprăștiate,
beată de-atât de multă libertate?

O iau spre Pirineii cu zăpezile lor zâmbitoare,
și Catalunya așternută la picioare,
și mă duc... într-acolo mă-ndeamnă iubiri și vise,
și pornesc în delir cu brațele deschise.

Ah, oprește-te o clipă! Uite marea, Barcelona,
ce dunga de azur o are întinsă până jos, în zare,
cum și sătucurile albe, ce se-ntind
de-a lungul coastei însorite, albastrul cerului tivind.
Și tu fugi de mare?...

De la mare vin și-o iubesc avid,
și-am aici, de sus - mai bine s-o pot vedea,
și mă duc și nu mă mișc: numai brațele-mi deschid
căci vreau Catalunya toată în inima mea.

Altă mare vezi departe, numai creste nemișcate,
cu-a lor zimți ce, cu dulceață, râd mereu în soare:
spre-a cuprinde-atâta glie, și atâta mare, toate,
îți trebuie, Barcelonă, brațe tari și un piept mare.

Cu cât cuprind, pământ, mare și sate tot mai multe,
pe măsura dragostei, pieptu-mi se mărește,
simt o forță, ce 'nainte n-o aveam, cum crește,
și-s toată o alta ce nici chiar eu n-o cunosc.

Aleargă departe, aleargă departe, aleargă departe, Barcelonă,
căci deja trebuie să fii o alta spre-a fi cea care trebuie;
căci ești înaltă și zveltă și bine-mplântată,
dar, vezi, îți trebuie încă mult mai mult decât ceea ce ai.
Ești lașă și crudă și rapace,
Barcelona, dar ești zâmbitoare,
căci ai deasupra un cer admirabil;
vanitoasă, închipuită și dibace:
ești o măiastră lucrătoare
ce face totul cum trebuie, impecabil.

Înalți multe panglici, stindarde și flamuri,
de palmier multe ramuri și lauri,
damascuri pe jos, cum și steaguri în vânt,
și pentru orice cauză, și-n jurul a orice,

agiți cu strigăte
multimile dese ce vin cu avânt.

Dar, de cum trec, și clipa, și ziua, și fortuna
și vântul desfrânării, te și lepezi de toate;
abandonezi și viața, și gloria, și prăvălia,
mărețul îl dezbraci de toată măreția.
Și râzi iar, pe-nfundate.

Atunci te-mpodobești și te-nțolești
cu rochie de doamnă și mantă monahală,
și vâl de muză și pafta lucioasă;
dar te schimbi repede și plină de-ndrăzneală,
muză și nimfă, damă și pioasă
își smulg gâtelile și vocea măsluită,
și iese la iveală precupeța îndrăcită
ce-o preamărește pe cucernică și-i arde mânăstirea...
Și pe urmă o face la loc, mai puternică!

Moartea țâșnește din vesele căile tale
în aerul suav:
țâșnește pe negândite, sigură și trădătoare,
cu hohotele-i batjocoritoare.
Hohote de sânge!
Oh Barcelona!, pe străzile tale,
noroii e amestecat cu sânge,
Și drept în mare ai muntele, ah! răzbunare care adastă
cu-al său castel în vârful și-al ei răspuns,
vai! în coastă!

Ai această Rambla care-i o minune...
Și ai dulceața șesurilor tale,
unde, atât de-aproape de străzile cu zgomot
și-n mijlocul ceții de fum și a petelor sale,
lanuri de grâu, în pacea inimii patriarhale,
își coc încet ale recoltei roade.
Și, încolo, la doi pași, cuprinsă de fierbințeală,
mai amplă decât cealaltă, Rambla săracilor
își tremură în noapte lumina infernală.

Dar nici duhoarea, nici praful noroaielor și ruinelor,
nici scânduri și sârme
ce te urmează pe sub pânza de păianjen,
nici fumegatul miilor de coșuri,
nici flacăra rășinilor,
ce stârnesc certuri și aprind incendii,
n-ajung ca s-aducă dispreț și reproșuri
acestui cer al tău așa dulce și-albastru
care pe toate le-nghite, le rezolvă și le schimbă-atât de bine,
și le preface în uitare, și consolare, și bucurie:
de-o mie de ori de-ai pierde-o,
pacea de-o mie de ori s-ar întoarce la tine.

Spre Levant, mistic exemplu,
ca o floare uriașă înflorește un templu,
uimit că s-a născut aici, în plin
vacarm al unei lumi atât de ciufute și rele
care se ceartă, sfărâmă, blestemă, și-și bate joc de toate cele,
de tot ce-i uman ori divin
. Mai mult, în mijlocul mizeriei, al urii și-al fumului,
Templul (nu contează!) se-nalță și prosperă,
așteptând credincioșii ce speră că vin.

Așa cum ești, așa te vreau, cetate rea:
parcă un rău dat din tine emană putoare,
care ești vană, grosolană, fără scrupule, trădătoare,
care ne faci să ne plecăm fruntea și care
ești Barcelona noastră! Cu toate păcatele-a noastră! A noastră!
Barcelona noastră! Marea vrăjitoare!

MARAGALL, Joan. *Excelsior*. Bucurest: Meronia, 2011.
Traducido por Nicolae Coman